

Welden, 1 januari 2022

**Nieuwjaarsbrief aan
mijn parochianen
christenen
mensen van goede wil**

Durven we de deur van 2022 open duwen? Of zijn we met covid mee geëvolueerd en gemuteerd tot levenloosheid? Het is natuurlijk best te verklaren dat we wat terughoudend geworden zijn. Een elleboogstoot en een vuistje zijn de nieuwe zoenen en knuffels geworden. We zijn, hoe kan het anders, sinds vrijdag de dertiende in 2020 een beetje andere mensen geworden. Hoe dan ook wens ik ieder van jullie de creativiteit om de vitaliteit niet te verliezen.

Uit het voorbije jaar leer ik enkele dingen over durf en vitaliteit. Om maar dit te noemen: ik zag bij onze vrijwilligers in de vzw Parochiale Werken, hoe onze rekening vooral uitgaven kende. De drie hoogdagen waar er vieringen mochten zijn, en dus ook een omhaling voor de parochiekas, hebben mij niet gerust gesteld. En ik was bang om de deur open te trappen en jullie met die reële cijfers te confronteren. Met Kerstmis heb ik dat toch gedurfd. En kijk, we kregen meer dan 1 000 euro in de mandjes en her en der in mijn hand gestopt. Mijn angst was ongegrond. Dank u wel om de draad weer op te nemen en de parochie ook met centen te ondersteunen.

Er was in de lente een vraag vanuit het bisdom om ernstig te nemen. "Of ik niet bereid was om een nieuwe uitdaging aan te gaan op een nieuwe locatie." Daar hebben we drie eerlijke en open gesprekken over gehad met vicaris Albert en de bisschop. Ik heb, echt waar met veel angst, de vraag ernstig genomen. Het einde van de rit was een nieuwe afspraak met de bisschop en een onderbouwd en gemotiveerd 'neen' op deze vraag. Eerlijkheidshalve moet ik erbij vertellen dat deze gesprekken in alle openheid werden gevoerd en dat ik geen druk of dwang vanuit het bisdom heb ervaren. We kunnen nog altijd door dezelfde deur om samen koffie te drinken (en een stukske sjokela te eten).

In de loop van de maanden heb ik heel dikwijls smakelijk moeten lachen. In de Aldi wisten ze met zekerheid dat ik naar Merelbeke zou verhuizen. In Delhaize beweerde iemand met evenveel stelligheid dat het Aalst zou zijn. In de Spar kreeg ik de vraag of ik het wel zag zitten om te verhuizen naar Menen. Een collega wist dan weer dat ik al zowat weg was, want voltijds bezig met verhuizen.

Enfin, ik heb af en toe heel smakelijk gelachen en ondertussen sta ik hier dus toch als jullie pastoor mijn briefje voor te lezen.

Ik heb al gezegd dat er wel een nieuwe afspraak kwam met de bisschop. Die afspraak is niet niets. En voor u een en ander gaat verder vertellen in de Colruyt, we kennen voor deze afspraak geen timing. Wat weten we wel?

De kans is heel reëel dat er na mij geen andere pastoor als eindverantwoordelijke van deze parochie zal komen. De wonderen zijn de wereld niet uit, maar ik denk dat iedereen die de laatste twintig jaar niet onder een steen geleefd heeft, dat wel ziet aankomen.

Daarmee heb ik dus gezegd dat de bisschop vroeg of laat een nieuwe vraag zal stellen aan mij. Die vraag zal ik dan opnieuw zeer ernstig nemen. De afspraak met de bisschop houdt ook in dat ik ondertussen met deze parochie stappen zet in de richting van een vitale geloofsgemeenschap in een nieuwe vorm.

Ik denk dat ik eerlijk mag zeggen dat dit bij mij en de leden van de parochieploeg wel wat angst heeft opgeleverd tijdens de vergadering op 10 mei en de dagen en weken die daarop volgden. Dit kon wel eens de verandering teveel worden. Ondertussen zijn we een half jaar verder, en hebben we in de parochieploeg toch wel stappen gezet. Angst maakt langzaam plaats voor creativiteit en energie om van de geloofsgemeenschap hier een vitale kerkgemeenschap te maken. Anders dan vandaag. Natuurlijk. Maar daarom niet minder waardevol.

We hebben plannen. In de maanden die komen willen we voor de parochieploeg een partner zoeken die met kennis van zaken deze ploeg zal begeleiden naar zelfstandigheid. Dat zal wat tijd en energie vragen. Tegelijk willen wij werken aan een parochiale App. Het voordeel van lockdown is dat het overgrote deel van onze geloofsgemeenschap met een smartphone leerde werken. Onze app zal dan een gigantisch voordeel opleveren in de communicatie met een heel breed publiek. Veel breder dan de mensen die het parochieblad lezen of onze website bezoeken. Durven we de deur van 2022 open duwen of gaan we bang achter het hoekje staan wachten? Ik hoop dat we het durven. Ik heb er langzamerhand ook vertrouwen in. Ik hoop van u hetzelfde.

En als we met velen zijn die de toekomst met open vizier durven tegemoet treden, dan zal een volgende vraag van de bisschop heel anders klinken.

Misschien sta ik hier volgend jaar terug met een nieuwjaarsbrief. Misschien ook niet. Dat zien we onderweg dan wel weer.

Ik wens u vandaag in ieder geval het lef toe om allemaal samen de deur van 2022 open te gooien en levendig en wel de toekomst in te stappen.

Was getekend,
Uw parochiaal kapoentje,
Patrick